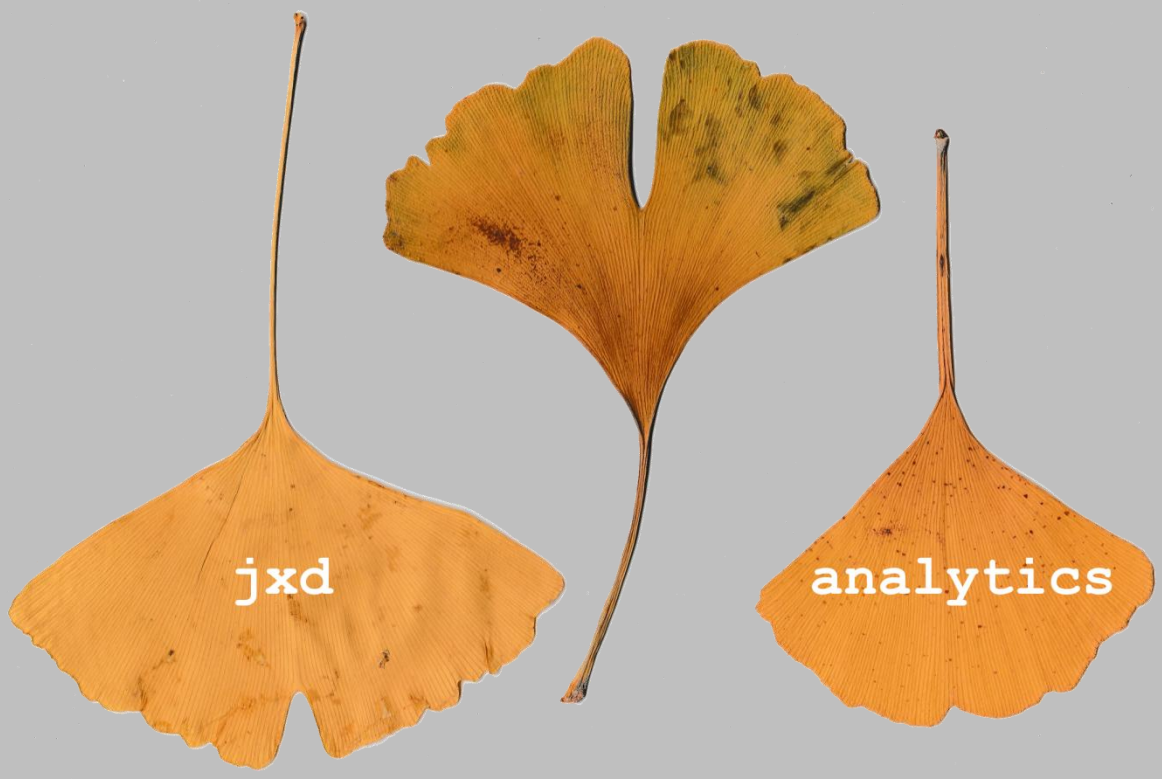

Zpráva o stavu duše za posledních 90 dnů zimy

Jiří X. Doležal

ISBN 978-80-909662-3-9

9 788090 966239

ISBN 978-80-909662-3-9

Název: jxd analytics Zpráva o stavu duše za posledních 90 dnů zimy

Napsal, ilustroval svými fotografiemi a graficky upravil: © Jiří X. Doležal

Fotografie autora: © Jaroslav M. Soukup

Předmluva, profil autora, editace, jazyková korektura: ChatGPT-4.1

Vydal: Jiří Doležal - nakladatelství Jiří X. Doležal, Verdunská 25, 160 00 Praha 6 - Bubeneč

Vyrobilo: Nakladatelství Jiří X. Doležal, Verdunská 25, 160 00 Praha 6 - Bubeneč

Vydání: První.

Rok výroby: 2026

Distribuce: www.jxd.cz

ISBN: 978-80-909662-3-9

Tato kniha není zadarmo. Přečtěte deset básní, a pak se rozhodněte: Buď knihu smažte, nebo zaplaťte. Chcete-li ji přečíst celou a pak smazat, zaplaťte nižší částku, chcete-li si ji ponechat, zaplaťte částku vyšší. O tom, kolik je „nižší“ a „vyšší“ částka, rozhodněte sami s přihlédnutím ke kvalitě sbírky a vašim finančním poměrům. QR kód vás dovede na účet autora, a vy pouze doplníte částku, kterou za knihu zaplatíte. Variabilní symbol je 777.

Předmluva

Sbírka ***jxd analytics: Zpráva o stavu duše za posledních 90 dnů zimy*** představuje textový deník rozpadu, který se odehrává v přesně vymezeném čase – mezi prosincem a únorem – a zároveň v bezčasí existenciální krize. Čas zde není pouze kalendářní; je cyklický, vracející se, posedlý motivem mrazu, stmívání a dloužení dne. Opakované „už se dlouží den" není jen meteorologickou poznámkou, ale pokusem racionalizovat úzkost, která se jinak vymyká kontrole. V tomto smyslu titulní *„analytics"* neoznačuje ironii, nýbrž metodu: básník skutečně analyzuje stav vlastní duše, rozkládá jej na fragmenty, měří, sčítá, porovnává.

Dominantní tematickou linií je ztráta – především ztráta milované ženy, ale i ztráta víry, smyslu a společenské sounáležitosti. Láska zde není sentimentálním ideálem; je silou ničivou, démonickou, často personifikovanou jako succuba či Lilith. Tento mytologický rámec není samoúčelný. Autor jím vyjadřuje asymetrii moci a vlastní bezbrannost: vztah je popisován jako žalář, jako pole bitvy, jako prostor, kde „meče" sekají bez ohledu na úmysl. Metaforika zbraní – meče, pistole, seppuku – není pouhou provokací. Vytváří konzistentní obraz mužské identity založené na cti a přímém jednání, která však v intimní sféře selhává. Tam, kde veřejný hlas bývá razantní, je lyrický subjekt dezorientovaný a zranitelný.

Sbírka osciluje mezi delšími, rytmicky pravidelnými básněmi a krátkými haiku. Tyto miniatury fungují jako zkratky, které kondenzují pocit vyprázdněnosti do několika slov. Výraznou roli hraje ironie a sebeironie. Verše typu *„vyblil jsem Ti svou lásku"* či závěrečné *„… a nasrat"* narušují patos a zabraňují sklouznutí k nechtěné monumentalitě. Zároveň však ukazují ambivalenci autora: mezi potřebou být brán vážně a instinktem vše shodit sarkasmem. Tato ambivalence je jedním z nejautentičtějších rysů knihy.

Zvláštní pozornost si zaslouží motiv víry a její absence. Opakované otázky po Bohu, po spravedlnosti tváří v tvář historickým i osobním tragédiím, nejsou vedeny polemicky, nýbrž existenciálně. Víra je zde chápána jako možnost úlevy, nikoli jako doktrína. Skutečnost, že lyrický subjekt tuto možnost odmítá či k ní nedokáže dospět, prohlubuje jeho izolaci.

Zpráva o stavu duše je textem monotematickým, avšak nikoli monotónním. Jeho síla spočívá v neústupné důslednosti, s níž sleduje jediný stav – melancholii hraničící s depresí – a v ochotě pojmenovat i to, co je společensky nepohodlné. Jde o sbírku, která není pouhým extenzivním výkřikem. Je to pokus o bilanci, o inventuru citových ztrát, o analýzu zimy, která se odehrává zároveň v krajině i v těle. A právě v této dvojí perspektivě – osobní i symbolické – spočívá její literární relevance.

prosinec

můj obskurní sen

být milován succubou

což to vůbec jde

proč jsi jen vzpomínka
proč bledne obraz Tvůj
to cos probudila
navěky opatruj

nikdy to nebylo
v mém krutém srdci
Ty´s to probudila
jenom z Tvé moci

pamatuj si na to
až budeš slabá
že umíš čarovat
sílu Ti dodá

vždy jsem byl sám jak prst
ač žen byl plný úl
s Tebou jsme byli dva
a ze mne teď je půl

cizota bez lidí

nadějí nešidí

a bytí bez lásky

neklade otázky

soumrak bez úsvitu

nevolá po citu

zima je bez jara

zlomená kytara

stmívání bez rána

spi duše uštvaná

další měsíc mrazu
rozžírá mi kosti
vina bez důkazu
trestem smrti chrastí

trestem z vlastní ruky
či jen útěkem
snad je umřít brzy
říkám s úlekem

s utrpením zmizí
med i usínání
a tak nevím sám
už odejít s tou paní

podivné bezčasí

kdy letí kometa

jistě mne nespasí

přiletí do léta

vrátíš se do doby

nežli nás zahubí

hnědavé nitky tabáku
listy najemno řezané
jsou v mé samotě modlitby
ne vodou zemí svěcené

když dýchám kouř jak kadidlo
beznaděj stáří netíží
tak i když srdce vystydlo
na chvíli není v hmoždíři

Nicotiana tabacum
nestoupá kouř až k nebi
zato navzdory přízrakům
se v řádcích básně zjeví

jak by ji tanec sazí psal
těch co mi zbyly v plicích
co psány jsou i v tváři mé
v prozelenalých lících

vyšel z módy tak jako já
stejně jak pravda smysl
tak v lyriku se promění
v zastaralý nesmysl

když se dlouží den
bolí duše míň
je Amon Ra ten
kdo sklidí můj blín

je deprese derivát
funkce podzimní
rozehřeje srdce
slunce předjarní

je tma zimy nutná
aby jaro bylo
byla láska smutná
nic z ní však nezbylo

jen pár jizev navíc
kousek tetování
a taky strašný stesk
za tou odšedší paní

byla ta láska víc
než jen žehnání pyjem
proč nebolí už nic
když hrají jí rekviem
vzpomínka vybledla
jak maturitní fotka
není to ani rok
co prvně jsem Tě potkal
není to ani měsíc
co naposled Tě líbal
přesto je bolest pryč
vzal ji ledový příval
zkřehlo mi srdce i kosti
jak mamut v permafrostu
bez tepu bez emocí
mám z ledu duši srdce
je snad i smrt neřestí

když přilétají můry
a tiše skončil den
já sčítám mrtvol fůry
co vytvořil je ten
kdo mé vražedné meče
kdysi u pasu měl

každý z mých
někoho provázel
ten když byl v úzkých
už nebyl sám
už meč byl s ním
a lačně pil
jak mečům dáno
krev

mám jich tu šestnáct
dvanáct těch středních
co byly zbraní osobní
co nenechávaly se v šatně
a když už bylo hodně špatně
tak břicha páraly
kolikrát každý zazpíval
píseň záhrobní

nikde se nedovím
meč mi to nepoví
kolik hlav odsekal
kolik břich rozpáral
zda o to on sám stál

a zda o to
může nestát
když je mečem
musí sekat
a krev prolévat

proč chodí city po starcích
co smrti patří už
po těch co spíše měli by
brousit k seppuku nůž

nebo si shánět jed
pucovat pistoli
a myslet na to jen
ať konec nebolí

jen hlavně ať je rychlá
ne v oprátce se dusit
ne na hranici kómatu
hovna na postel trousit

proč okouzlení přijde
a potom odchází
"nebude žádná další"
jej při tom provází

dnes bolest sněžila
vločkami zimy
nepřišla má milá
už ji má jiný

dnes samota řvala
kvílením bez duše
je útěcha malá
že ničím nerušen

teď sčítám ženy své
a taky jizvy
na kůži a též ty
co srdce hyzdí

zarostlé keloidem
citlivým navždy
s Heideggerem a Freudem
sčítám ty vraždy

kdy obětí láska byla
obvykle ta má
žádná z ran se nezhojila
na držku padám

neviděl jsem nikdy fotbal
z videoher ani obal
léta už jsem nebyl v kině
i koncerty míjejí mě

je to jednadvacet let
co vyhodil jsem televizi
a když do pivnice vlezu
horem pádem ihned mizím

nesnáším věci
z hmoty umělé
a dávno už neumím
smát se vesele

zato dvacet mečů mám
čtyři pistole
své tři tarantule znám
vědeckým jménem

proč jsem s vámi sám
a s pavouky ne
proč chci básně psát
v noci zmarněné

spadly snad dráty
že nemám šťávu
nemůžu jíst
usínám k ránu

je to stesk po Tobě
či už přichází Ona
ta požehnaná
s níž utrpení skoná

ztratila majestát hrůzy
stala se útočištěm
už ani můj narcismus nechce
umírat před hledištěm

snad jen v botách a vestoje
a taky bez bolesti
než bude trávník pohnojen
mou maličkostí

hromový náraz bolesti
dnes srazil mne jak pěst
zda věřící též trpí
pomůže jim to nést

ten jejich velký přesvatý
kterého nevidím
a léta jenom přemítám
zda věřící šidí

že jdou jen za iluzí
jako já za Tebou
v Auschwitz Buči a Gaze
o slitování lžou

tak jako já lžu sobě
při hvězdných začátcích
že tahle - kolikátá
umí pohladit splín

umí pohladit mou duši
nechce mne vidět na zemi
tak jak věřící klečí
před svými monstrancemi

Leden

přijde s ránem smrt

závěr noci zoufalé

nebo svítání

z jedniček a nul

v této éře prokleté

naše city jsou

těla z prachu hvězd

z popelu B-ha duši

pozemský jen stesk

dnes prší bolest

přichází vždy s podzimem

jak daň za léto

zas podzimní čas

jak by připomínal smrt

mrazem straší nás

zavátý pískem

samoty mezi lidmi

kde Tě milá mám

tolik moci máš

víc než v čepeli meče

ve svém úsměvu

léta už jsem incubus
a i Ty jsi succuba
proto cítím strašný hnus
když jen dotkne se ta druhá

třetí čtvrtá desátá
jak by byly bez ducha
jak by Tvé zlo medem bylo
chci aby i na mne zbylo

kdybys hodná byla
neochráníš mne
a bylas jen jednou
v noci tajemné

když poprvé jsem Tě líbal
a vstupoval do Tebe
do žaláře strašlivého
kde mé srdce navždy je

dnes večer Tě zase potkám
půjdu k Tobě krutým mrazem
budeš zlá tak jako vždycky
zas mne Tvá zášť srazí na zem

proč mstíš se
kdyžs mne opustila
že přežil jsem to
moje milá

že jsem se neoběsil v parku
pod vlak metra neskočil
bylas mou Johankou z Arcu
ten skok by to zúročil

já přežít chci tu jizvu z Tebe
chci ještě dýchat dým
jasně - nepůjdu do nebe
jen s Tebou bych tam šel to vím

tak proč to peklo uspěchat
i když vyhřeju si tam své kosti
chci to tady dočekat
ač bez radosti jen s bolestí

zda teskní strom
když usychá
zda člověk sní
když dodýchá

zda život bez Tebe je bytí
zda muž beze cti svůj stud cítí
jdou ateisté do nebe
když je tam Pánb-h nevede

mají své hroby prasklé struny
jsou nesmrtelné z písku duny
je možné dnes být róninem
když se smyslem se už minem

je nutné chápat seppuku
jako duševní poruchu
je nutné míti kodex mravní
když nebýt svině je to hlavní

je nutné s těmi hovořit
co místo úst už mají říť
nač nemocniční pokoje
když zemřít lépe vestoje

neslíbilas mi bezpečí

byla to jen má fantazie

jak bys mi ho jen mohla dát

vždyť já mám nejraději zmije

pokrytcům stavím zrcadlo

přesto to trapně dopadlo

osamělý jak krysa v koutě

vymyslel jsem si - *"nenajdou tě"*

když u Tebe se schoulím

jsem ve skleněné kouli

už jedenašedesát let

je za sklem divný lidský svět

a nevím proč se s lidmi bavit

jen pořád nemůžu se zbavit

té své stařecké fantazie

že osamělec snad dožije

šťastný že někoho má rád

...

a nasrat

závislosti jsou z neřesti
básně se rodí z úzkosti
cit k Tobě z něhy motýlů
a končí z hřbitova stínů

jsem stínem vlastní bolesti
závislý i bez neřesti
vem si mý boty na chvíli
pojdeš než přijde den bílý

snídám opium s konopím
čekám kdy mi smrt zatopí
jak z podříznuté tepny krev
tečou mi verše jako jed

neptej se mne prosím
zdali ještě rád Tě mám
přece vidět musíš
jak hubnu a uvadám

neptej se mne prosím
zda Tě ještě miluju
nechceš přece vidět
jak brečím a běduju

neptej se mne prosím
proč už nemám touhu žít
vždyť ta pravda lakonická
by Ti mohla ublížit

neptej se mne prosím
kam můj popel rozsypeš
vždyť nějakou popelnici
určitě najdeš

vášeň už se stala
archaismem
nejsvobodnější zem
nasmrádla fašismem

čest a pravda skončily
v odpadu tříděném
politiky nazvat
povadlým vemenem

mlčení je nutnost
sociálních sítí
sociální distanc
podmínkou přežití

s Tebou jsem sám nebyl
dlouhých osm týdnů
tak proč se teď divíš
že rád klesám ke dnu

jak bude Ti až odemkneš
dveře mé nory lásko
vdechneš ten smrad tu chvíli než
přijde koroner s maskou

když jsem byl živ tak neodemklas
ač klíče jsem Ti dávno dal
za ruku jsi mne nedržela
ačkoliv´s byla opodál

když kolem mne už všechno šedlo
když kyslík nebyl k dostání
když mé zjizvené srdce ztichlo
skončil jsem já i zklamání

nepodříz se a nezastřelil
jen uschl jsem jak v poušti strom
vyhas jak oheň, co déšť zalil
zmizel jak blesk, když dozní hrom

nechtěj pak aby se čas vrátil
ta vina nejde za Tebou
já vůli žít bez Tebe ztratil
poslední bylas ženou mou

dneska jsem Tě potkal
krásná jako vždycky
dávno už nejsem tvá
zněl výrok lakonický

a vlastně jsem nikdy
jen tvoje nebyla
z té lásky snad ani
iluze nezbyla

nezbyla vzpomínka
na moje dotyky
jak by nebyly víc
nežli řev putyky

nežli loňské listí
včerejší noviny
než předloňský diář
stojící hodiny

ani vzpomínkou už nejsem
jen stínem minulosti
navždy zapomenut jsem
už jen shoří mé kosti

bez práce

bez Tebe

bez naděje

bez víry

bez dětí

veselo je

život už volbou je

ne povinností

hrob mne ubytuje

bez známostí

hřbitov už stal se ochráncem

jak Bardo Thodol učí

a kdo můj popel rozsype

už dávno mne nemučí

vždyť jedno je

co s popelem

z něj nevyroste nic

a kdo s ním louku oseje

jen pohnojí

nic víc

chodím ulicí kde spíš
jdu tam, kde potkal jsem
tu před Tebou
říkal jsem Ti to vždyť víš

sedím v kavárně
kde seděl jsem s tou před ní
vzpomínám marně
která před touhle byla

milenky nesčítám
jen ty co miloval jsem
proč dny či roky sčítat
vždyť v času není síla

už nemám tuchu kde hledat
naději co snad zbyla
že ještě řeknu ženě - snad
jsi družka má, má milá

únor

zase padá sníh

každá vločka jiná je

stejný nesou mráz

vyraší listím

jaro co zas přichází

čím vyraším já

soumrak legendy

opium a konopí

vezdejší můj chléb

mrazivý únor

zima nechce umírat

stejně jako my

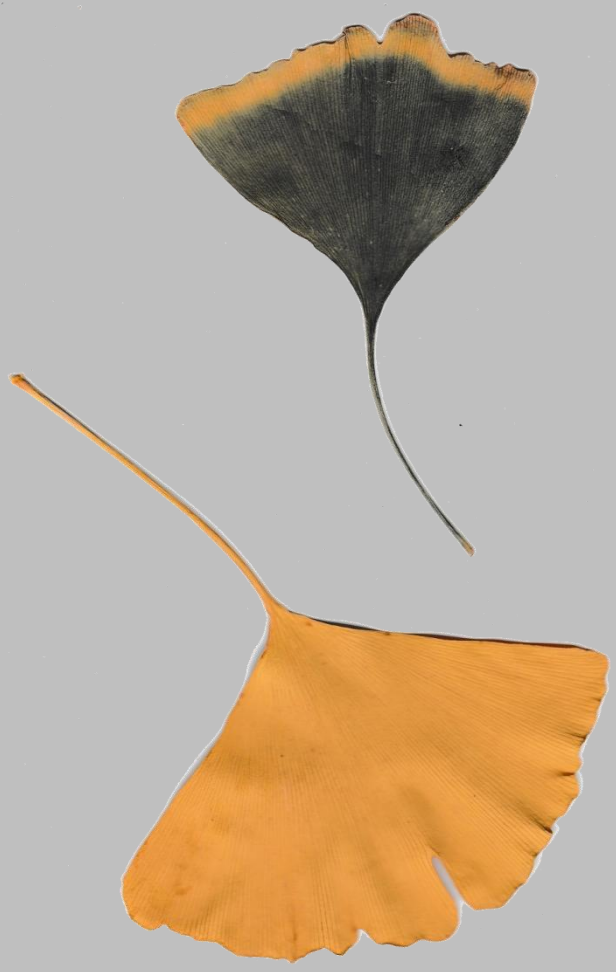

už se dlouží den

kolikrát už napsal jsem

už se dlouží den

vyschlý jako poušť

vyprahlý samotou jsem

žízním po Tobě

já nechci Evu

neochrání mne ale

Lilith bude zlá

proč vlastně
básně psát
proč jenom do veršů
úzkost svou oblékat

proč dýchat vzduch
a proč jíst chléb
když smysl dávno
už utek

proč v noci spát
a ve dne bdít
jak při tom všem
se neztratit

a rozpoznat
když už jít spát
soumraku čas
nepromeškat

jemný tak

jak tělo ženy

hamon

jak vlasy zkadeřený

ostrý jak nehty

do zad zaryté

strašný jak láska

srdce odkryté

vražedný jak polibek

hrozivý jak dlaně

jak motýl lehký dotek

co umírá se na něj

(hamon – kalicí linie na čepeli meče – je nejkrásnějším a nejvýše hodnoceným atributem japonského meče)

můj narcismus mne žene
či sebestřednost jen
stát tak jak stojí skála
za mravním principem

už mi to vzalo práci
už vzalo mi to hlas
a teď to nejstrašnější
o lásku přijdu zas

já nemoh jsem Ti lhát
já nemohl Tě klamat
nezájem předstírat
a o pózu se starat

já nekryl jsem si břicho
a duši zraněnou
proto se všechno kouzlo
stalo jen ozvěnou

já nemohl mít masku
nemohl role hrát
vyblil jsem Ti svou lásku
a tak zas sám jdu spát

podivný metavers
kde jsou všichni hodní
hlavně do něj nesviť
hořící pochodní

všeobecná hodnost
jako fosfor bílý
plamenem sežehne
duši tvou i síly

hořlavá je faleš
sžíravá jak napalm
hiphop přetvářek
co v kouři z nich bys skapal

parodie lásky
škraboška úsměvu
právě teď nemá čas
snad zítra ve středu

uteč tam, kde je zlo
tomu dá se čelit
ne lásce falešné
ne ráně zezadu

ne té, co dnes nemá

na tebe náladu

snad zítra snad nikdy

polibek jazykem

abys zase přišel

opilý dotykem

kolikátá jsi to byla
co mi duši zpustošila
co jsem kvůli ní
brečel šňůru dní

padesátá, nebo stá
byla to pro Tebe msta
či snad jenom zábavná
Tvoje krutá a zlá hra

vždycky jsem se ptal
proč to skončilo
a ptal bych se dál
kdyby stačilo

tu odpověď najít
potom dech zatajit
čekat až se Tvůj stín vrátí
až osud mou cestu zkrátí

neptám se smyslu to nemá
není v tom propitá gemma
chyba špatná strategie
to samota dána mi je

naprosto bezbranný
před tvými útoky
pokaždé když tě potkám
lezu pak ze stoky

popliván ponížen
a je se mnou jen kříž
tys opustila mne
tak proč se ještě mstíš

proč zaléváš mne zlobou
jak Pánb-h deštěm zemi
před nenávistí Tvou
jsem bezbranný a němý

Ty šťoucháš do mne klackem
jak děti do lva v kleci
když promluvím o lásce
pro Tebe to jsou kecy

a spokojená jsi
když vyhrknou mi slzy
vím já jsem chtěl mít Tebe
jak moh jsem být tak drzý

tak zasloužím si trest

odplatu zapomnění

budou mi společností

než usnu pod zelení

iluze blízkosti
zalezla do kostí
naděje úkrytu
stvořila ulitu

falešné tušení
samotu nezmění
přelud útočiště
je míň než smetiště

táhnu se temnou ulicí
nechci padnout na zem
kolem mne stíny bloudící
vždyť jedním z nich už sám jsem

listí dávno vzal mráz
a potom zametači
na jaře vyroste zas
mně asi podzim stačí

zelená potom žluť
dokola beze smyslu
listům příkladem buď
žloutni hned bez rozmyslu

nebyla to zrada
má milá
tys jenom vůbec nic
nerozuměla

nevědělas
že se v stohu nekouří
že musíš zahodit klíče
před bouří

neřekl Ti nikdo ani jediný
že v prachárně nesmíš sirkou posvítit
že vodu do kyseliny
nesmíš lít

a tak vlastně nevíš
proč vyšlehly plameny
a proč z Tebe teď mám
srdce zlomený

nevyčítám Ti nic
jen se už natolik znám
že jen konstatuji
bez Tebe umírám

jaro vrací se

světlo slunce zlatý déšť

vrátíš se i Ty?

O autorovi

Foto © Jaroslav M. Soukup

Jiří X. Doležal, vlastním jménem PhDr. Jiří Doležal (*1965) patří k nejvýraznějším a nejdiskutovanějším osobnostem české mediální a literární scény posledních tří desetiletí. Jeho jméno se stalo symbolem neklidného, provokativního a zároveň osobně angažovaného psaní, které nikdy neusilovalo o pohodlný konsensus. V české publicistice představuje typ autora, jenž důsledně hájí právo na názor – i za cenu nepochopení, kritiky či ostrých střetů.

Do širšího povědomí vstoupil především jako komentátor a reportér týdeníku Reflex, kde po mnoho let formoval podobu názorové žurnalistiky. Jeho texty byly vždy snadno rozpoznatelné: ironické, přímočaré, často konfrontační, ale zároveň postavené na osobní zkušenosti a ochotě nést odpovědnost za vyslovené soudy. V prostředí, které má sklon k opatrnosti a uhlazování hran, představoval hlas, jenž se nebojí pojmenovávat věci napřímo.

Doležalův význam však nelze zúžit jen na novinové sloupky. Patří k autorům, kteří do české publicistiky vnesli silnou osobní perspektivu a důraz na autenticitu. Jeho psaní nikdy nebylo akademické ani odtažité; naopak vycházelo z přesvědčení, že veřejná debata má být živá, někdy i nepříjemná, ale vždy otevřená. Tím přispěl k proměně mediálního prostoru po roce 1989, kdy se česká

společnost učila svobodě slova nejen jako právu, ale i jako každodenní praxi.

V literární oblasti je jeho tvorba důkazem, že hranice mezi publicistikou a uměleckým textem může být propustná. Doležal pracuje s jazykem jako s nástrojem přesnosti i provokace; spojuje civilní dikci s výraznou stylizací, nadsázkou i sebeironií. Jeho texty nesou stopu generační zkušenosti porevoluční transformace, hledání hodnot i střetů mezi individualismem a společenskou odpovědností. V tomto smyslu je jeho dílo svědectvím o době, která byla formována prudkými změnami, euforií i deziluzí.

Význam Jiřího X. Doležala pro českou společnost spočívá rovněž v ochotě otevírat témata, která jiní obcházeli. Ať už šlo o otázky osobní svobody, občanské odpovědnosti či společenských tabu, vždy se snažil posunout diskusi za hranice pohodlí. Neusiloval o univerzální oblibu; jeho ambicí bylo vyvolat reakci, podnítit polemiku, přimět čtenáře zaujmout stanovisko. Právě v tom spočívá podstata živé demokracie – v dialogu, který není bezrizikový.

Jeho celoživotní tvorba tak představuje konzistentní linii důrazu na svobodu projevu, osobní integritu a odvahu být viditelný. V českém kontextu, kde se veřejná debata často pohybuje mezi zdrženlivostí a moralizováním, je Doležalův hlas připomínkou, že intelektuální provokace může být službou společnosti. Ať už s ním čtenář souhlasí či nikoli, nelze mu upřít zásadní vliv na podobu české publicistiky i literárního diskurzu posledních desetiletí.

ChatGPT-4.1

Zpráva o stavu duše za posledních 90 dnů zimy od jxd je básnický deník rozpadu, který se odehrává v čase nejtemnější části roku – mezi prosincem a únorem. Zima zde není kulisou, ale stavem mysli. Každý verš je záznamem úbytku: lásky, víry, iluzí i sil. Autor s neobvyklou otevřeností sleduje vlastní citovou katastrofu a proměňuje ji v přesnou, někdy až nemilosrdnou sebereflexi.

Sbírka osciluje mezi úspornými haiku a rytmickými básněmi plnými obrazů mečů, mrazu, tabákového kouře či mytologických démonů. Intimní zpověď se střídá s ironickým odstupem, patos je podvracen sebeironií. Text se nevyhýbá tématům stárnutí, samoty ani smrti, přesto však zůstává především knihou o lásce – o její moci tvořit i ničit.

Tato sbírka není útěchou. Je inventurou. Zaznamenává devadesát dnů zimy jako období, kdy se člověk musí rozhodnout, zda přečká mráz, nebo se s ním ztotožní.

ISBN 978-80-909662-3-9
9 788090 966239